

ՕԹԱՐՅԱՆ – Մի քանի բոպեից հետո ես այստեղ կլինեմ: (Գնում է նախասենյակի դռներով):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Ուղեկցում է նրան մինչև դռները, ապա զայիս է քեմի կենտրոնը):

ՏԵՍԻԼ 14

ՄԱՐԳԱՐԻՏ ԵՎ ՍՈՒՐԵՆ

ՍՈՒՐԵՆ – (Ներս է մտնում ձախ դռներից): Չկարողացա քնել: Հանգիստ չեմ: Մարդու հոգեկան տրամադրությունը գարմանալի կապ ունի գրապանի դրության հետ: Երբ այս անհծվածը դատարկ է, ինչ ուզում եք ասեք՝ քնել չեմ կարողանում: Այս սիրելի, Մարգարիտ, այս մի նոր հոգեբանական գյուտ է: Հետևաբար, չե՞ս կարող, արդյոք, ինձ հաշտեցնել նրա բթամիտ Մորփեոսի հետ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ես փող չունիմ:

ՍՈՒՐԵՆ – Դու կարծեմ, հայրիկից ամսական 300 ոութի ես ստանում:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ես վաղուց եմ դադարել հայրիկից փող վերցնել:

ՍՈՒՐԵՆ – Ահա թե ինչ: Ասո՞ւմ ես փողը, փիլիսոփա ես:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ինչիս է հարկավոր փողը, երբ տանն ամեն քան պատրաստ կա:

ՍՈՒՐԵՆ – Այդ էլ ճիշտ է: Բայց ինձ հարկավոր է, ախ, շատ հարկավոր: Առանց փողի ես համարյա առանց ոտների եմ: Ես էլ եմ ատում փողը և միշտ աշխատում եմ նրանից բաժանվել: Երբ գրպանս մի քանի գրոշներ են մտնում, մեկ էլ տեսար մոծակների պես կծոտեցին ինձ: Եհ, ես էլ շտապում եմ նրանց բաց թողնել: Բայց, այսուամենայնիվ, առանց փողի տխուր է: Ախ, Մարգարիտ, կյանքը շատ տխմար քան է: (Քիչ լոռում է). Տխուր է, շատ տխուր: Ես ուղղակի ձանձրացել եմ կյանքից:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Ծրջվելով, քախծալի հանդիմանությամբ) Քսանուերեք տարեկան հասակում:

ՍՈՒՐԵՆ – Քի՞չ է: Մեր ժամանակներում մարդիկ շատ են տեսնում, շատ են զգում և շուտ ձանձրանում: Ազնիվ խոսք, հիմա ես երբեմն ինքս ինձանից վախենում եմ: (Հանում է գրպանից ուսոլվերը): Այ, տես, մի հարված, և Ռուբիկոնն անցա:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Թող, հիմարություններ մի արա, կարող է տրաքվել:

ՍՈՒՐԵՆ – Ոչ, այս հեշտ տրաքողներից չեն: (Յույց է տալիս) Այ, այսպես է տրաքում, պետք է այս հետ քաշել, մատով սեղմել, և պատրաստ է:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Տուր ինձ: Մի պահիր մոտդ, վտանգավոր է:

ՍՈՒՐԵՆ – Ես հենց ինքս ուզում էի դեն զցել: (Տալիս է) Վերցրու, հրաժարիմք ի սատանայեն: (Լոություն): Ուրեմն չունի՞ս:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Չունիմ: (Ուսուվերը նայում է քիչ և դնում սեղանի վրա):

ՍՈՒՐԵՆ – (Լոություն): Եվ ոչ գոնե հիսուն ոռովլի՞:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Գլխով բացասական նշան է անում):

ՍՈՒՐԵՆ – Ցավալի է, շատ ցավալի: Կնշանակի՝ այսօր Առլովային չպիտի տեսնեմ: Այդ անկարելի է, ամոք է, կասի՝ հայի տղան ծախսից փախավ և ելի կմոտենա Արուլովին: (Նստում է ձախ կողմի բազկաթռներից մեկի վրա, մտածում: Լոություն, հանկարծ ձեռքը զարկում է ճակատին): Եվրիկա, Եղիսոն եմ, Եղիսոն: Ո՞րտեղ է Ռոզալիան:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Իր սենյակում:

ՍՈՒՐԵՆ – Նա փող կունենա (Դիմում է դեպի խորքի դուռը):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Այդքան վիրավորելուց հետո ուզում ես դիմել նրա՞ն:

ՍՈՒՐԵՆ – (Կանգ է առնում): Ա, այդ դատարկ քան է: Նա գիտե որ իմ սիրտը բարի է, լեզուս է միայն շար: Կհաշտվենք, դժվար չեն: Մի քիչ կշոյեմ, կզովեմ զեղեցկությունը իսկույն կկակղի:

(Երգելով անցնում է օրիորդների սենյակը)

ՏԵՍԻԼ 15

ՄԱՐԳԱՐԻՏ ԵՎ ՕԹԱՐՅԱՆ, հետո ԱՆԴՐԵԱՍ

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Ներս է մտնում նախասենյակից, այս անգամ վերարկուով) Ահա, սիրելիս, բոլորը: (Տալիս է մի ծրաբ): Այստեղ է իմ պատիվը, ինքնասիրությունը և ամբողջ կարողությունը:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Շնորհակալ եմ, դու մեծ հավատ ես ընծայում ինձ:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Այդ տեսակ հավատը քո գործնական եղբայրն անշուշտ կհամարի հիմարություն: Սակայն այդ ինձ համար նշանակություն չունի: Ես սիրում

Եմ քեզ, ուրեմն և պետք է հավատամ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Որքան բարի ես դու և վեհանձն, Արտաշես:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Միայն քո սիրո համար: (Համբուրում է):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Վաղը կամ մյուս օրը դու բոլորը հետ կատանաս, թող իմ խոսքը քեզ համար գրավական լինի:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Բավական է այդքան: Ցտեսություն:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ցտեսություն: (Ուղեկցում է նրան մինչև նախասենյակի դուռը):

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Երևում է իր սենյակի դռների մեջ):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Վերադառնում է քեմի կենտրոնը և ուզում է գնալ իր սենյակը):

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Իբր թե Օթարյանին չի նկատել) Այն ո՞վ էր:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Սիա հայրիկ, ամեն ինչ այստեղ է: Այժմ ես կիմանամ ով է ձեզնից արդարը և մեղավորը:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Ապրիս զավակս: Քննիր և տես: (Համբուրում է ճակատը): (Գնում են յուրաքանչյուրը իր սենյակը):

Վարագույր

ԱՐԱՐՎԱԾ ԵՐՐՈՐԴ

Նոյն տեսարանը: Երեկո է: Վարագույրը բարձրանալիս քեմում տիրում է կիսախավար: Բոլոր դռները ծածկված են, միայն նախասենյակի դռների մի թևը բաց է: Այնտեղ լուստ մի շերտ, թեք զծով անցնելով քեմով, ընկել է դաշնամուրի վրա, որի քով Մարգարիտը նստած նվազում է ինչ-որ թախծալի եղանակ: Նրա ամբողջ մարմինը մթնումն է, միայն գլուխն է երևում լուստ շերտի մեջ:

Միաժամանակ քեմի վրա, բացի Մարգարիտից, ոչ ոք չկա: Հեռու լսվում է զանգակի հնչյուն: Սեղանատան դռներից դուրս է զալիս Զարուին և անցնում է օրիորդների սենյակները:

ՏԵՍԻԼ 1

ՄԱՐԳԱՐԻՏ ԵՎ ԲԱԳՐԱՏ